

ת"פ 67808/11/21 - מדינת ישראל נגד ערן אזולאי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 67808-11-21 מדינת ישראל נ' אזולאי

לפני כבוד השופט עמית ציון קאפח

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד תמר טייטלבוים ורותם

נוימן וסרמן

נגד

ערן אזולאי

ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

הנאשם

גזר דין

ביום 15.9.21 ניתק פתיל חייו של הנער ברק חורי ז"ל והוא כבן 13 שנים במותו. על פי הכרעת הדין נמצא הנאשם אחראי למותו של נער.

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, **בעבירות הבאות: המתה בקלות דעת**, עבירה לפי סעיף 301ג **לחוק העונשין תשל"ז-1977 ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים**, עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה.

על הנסיבות אעמוד בהרחבה בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

2. ראיות לעניין העונש

מטעם התביעה

סרטון אודות הנער המנוח ועדות אביו, כפי שיפורטו בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

תדפיס מידע הרשעות תעבורה כפי שיפורט בפרק נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מטעם ההגנה

עדויות הורי הנאשם, עדת אופי גב' רבקה בריטשטיין ומכתבי המלצה כפי שיפורטו בפרק נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

3. טיעונים לעונש (בתמצית)

מטעם התביעה:

בטיעוניה לעונש נדרשה התובעת לנסיבות התאונה ובכללן המוסכמה החברתית אודות הימצאות הולכי רגל ורוכבי אופניים בכבישים ביום הכיפורים ואורח נהיגת הנאשם אשר נהג במהירות גבוהה ולא הבחין למרות נתוני הדרך, במנוח ובנטע שפיר אשר עמדה לצידו במרכז הכביש.

התובעת עמדה כמו כן על הפגיעה בערך המוגן, בנזק שנגרם ובמדיניות הענישה הראויה.

משכך, עתרה התובעת לקביעת מתחם ענישה בין 8-12 שנות מאסר.

אשר למיקום הנאשם בתוך המתחם, הפנתה התובעת לעברו התעבורתי המכביד הכולל לא פחות

מ-42 הרשעות קודמות. ובעבירות חמורות ביותר. התובעת טענה כי בכל שנת נהיגה ביצע הנאשם עבירה אחת ובפועל התדירות גבוהה יותר שכן במסגרת 6 הרשעות קודמות נפסל רישיונו של הנאשם לתקופות מצטברות כדי 5 שנים.

התובעת חתמה את טיעוניה בעתירה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון לפי שלא נמצאו שיקולים כלשהם העומדים לזכות הנאשם. כמו כן, ביקשה לפסול את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-20 שנים, פיצוי משמעותי, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

מטעם ההגנה:

בטיעוניה לעונש הפנה ב"כ הנאשם לאלה :

ניתן היה להגיש כתב אישום בגין גרם מוות ברשלנות ולא בעבירה של המתה בקלות דעת.

המוסכמה החברתית אינה מעוגנת בחוק ובתקנות ומשכך לא היה צפי כי אנשים יימצאו במרכז עורק תנועה ראשי.

לא נמצא קשר בין הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לבין קרות התאונה ומהירות המכונית לא הייתה גבוהה.

עוד עמד הסניגור על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ההרשעות הקודמות בתחום התעבורה ללא הרשעות בתחום הפלילי, והשפעת התאונה ותוצאתה הנוראה על הנאשם הסובל מפוסט טראומה כפי שיפורטו בפרק נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם חתם טיעונו בעתירה לקביעת מתחם ענישה שבין מאסר בדרך של עבודות שירות לבין מאסר בפועל עד 3 שנים. לדבריו, הפסיקה אשר הובאה ע"י התביעה אינה רלוונטית לנסיבות דכאן.

כל צד תמך יתדותיו בפסיקה הנוגעת לעניין מדיניות הענישה הנוהגת.

הנאשם בדבריו לעונש עמד על אהבתו לילדים, נסיבות חייו, כאבו על מות ברק והשתתפות בצער הוריו של ברק, השפעת התאונה על חייו וקשיו לתפקד מאז, תרומתו בזמן ובממון לקהילה ולחברה וחששותיו מאובדן חירותו. הנאשם חתם דבריו בבקשה להקל בעונשו ככל הניתן.

4. דין והכרעה

א. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

ביום הכיפורים החל מליל יום הכיפורים ועד לצאת יום הכיפורים, נוהגת מוסכמה חברתית לפיה מקובל להימנע מנסיעה בכלי רכב ותנועת כלי הרכב הינה מועטה ואיטית. לאור מוסכמה זו, נוהגים הולכי רגל ורוכבי אופניים כולל קטינים, לרכוב על אופניים בכבישים.

הנאשם נהג מכוניתו לאחר כניסת יום הכיפורים, בנתיב המרכזי בכביש 4 (כביש גהה) מכיוון דרום לכיוון צפון. על אודות המוסכמה ניתן להיווכח ממצלמת נתיבי ישראל המוצבת במחלף בר אילן, כאשר במשך דקות ארוכות לא נצפתה תנועת כלי רכב לפני מכונית הנאשם ובכיוון נסיעתו ממחלף בר אילן צפונה, ובה בעת נצפו רוכבי אופניים בתנועה אל הכביש ובכביש. לא זו אף זו, הנאשם עצמו הודה לבסוף, לאחר מסירת גרסאות פתלתולות, אודות קיומה של המוסכמה הגם שסייג אותה להימצאות רוכבי אופניים "לא במרכז הכביש".

אותה שעה עמדו ושוחחו במרכז הכביש במשך דקות ארוכות, בנסיבות המפורטות בהכרעת הדין, הנער המנוח והגב' נטע שפיר כשהם עם אופניהם.

הנאשם הגיע למקום התאונה ופגע עם מכוניתו **בעוצמה רבה בברק, הטיח אותו למרחק של 63.3 מ' ממקום התאונה!** וגרם לפציעתו האנושה. ברק הוחש לבית חולים ומת מפצעיו זמן קצר לאחר מכן.

סימני הבלימה של המכונית נמצאו לאחר מקום המגע. כפי שנקבע בהכרעת הדין לא הייתה כל מניעה, **אף לשיטת הנאשם**, כי יבחין בשניים הנמצאים על הכביש ממרחק ניכר. עוד נקבע כי המסקנה המתחייבת הינה שתשומת לב הנאשם לא הייתה נתונה לנעשה לפניו, כי היה טרוד בדברים אחרים וכי אותה עת היה נתון תחת השפעת משקאות משכרים לאחר שדחיתי הגרסאות השונות של הנאשם אשר לא יכלו לדור בכפיפה אחת. כל גרסה עמדה בסתירה לחברתה. בדיקת "הינשוף" לא צלחה משום שהשוטר הבודק לא פעל על פי הנהלים.

שדה הראייה אשר עמד לרשות הנאשם מ 240 מ' עד 180 מ' מ' אל מקום התאונה (החל מהבחנה באופן ברור

בדמות אחת ועד הבחנה בשני רוכבים מכף רגל ועד ראש באופן ברור), בהיות שדה הראייה **פתוח לחלוטין**, בהעדר מכוניות לפניו כאמור לעיל. **מרחק העצירה הכולל** בהנחה שנהג במהירות 90 קמ"ש עמד על 85.5 מ' וברי כי ככל שהמהירות הייתה נמוכה יותר, מרחק העצירה קטן בהתאמה, בעוד שדה הראייה נותר בעינו.

התאונה ארעה בשעת דמדומים והכביש במקום היה מואר היטב.

הנה כי כן, הנאשם יכול היה לעצור מכוניתו ובבטחה במרחק ניכר ממקום התאונה לו רק התבונן אל הכביש ולא היה נתון תחת השפעת אלכוהול.

הנאשם נהג אפוא בצורה "עיוורת", **כשהוא תחת השפעת משקאות משכרים** וטרוד בניסיונות לביצוע שיחות טלפון בדקות עובר לתאונה, 10 ניסיונות משעה 18:54 ועד השעה 19:04 כ 4 דקות לפני התאונה. 4 שיחות מכלל הניסיונות בוצעו אל חברתו לשעבר ממנה נפרד זה לא מכבר, כאשר בשעה 19:04 ביצע אליה את שני הניסיונות האחרונים.

שוב ושוב ניסו הנאשם ובאי כוחו לגולל האחריות לתאונה על הורי המנוח. טענה זו נדחתה על ידי בהכרעת הדין ויש להצטער על כך כי גם במסגרת הטיעונים לעונש נשנתה הטענה למרבה הצער ואף הוטחה באב האומלל והדומע, הגם שפסלתי את השאלה לפי שהסוגיה הוכרעה במסגרת הכרעת הדין. במסגרת טיעוני העונש מטעם ההגנה הסבתי שימת לב הסניגור כי לא הנער לבדו היה במרכז הכביש אלא גם הגב' נטע שפיר שהינה אשה בוגרת.

כללם של דברים- הנאשם התעלם במופגן מהמוסכמה החברתית, נהג בצורה "עיוורת" תוך שהוא נוטל סיכון בלתי סביר באורח נהיגתו ובהיותו תחת השפעת משקאות משכרים.

אשר לטענת ב"כ הנאשם כי לא נמצא קשר סיבתי בין השפעת המשקאות המשכרים לבין התאונה- אינני מקבל טיעון זה ואני מפנה לקביעתי המפורשת בהכרעת הדין בפרק השפעת המשקאות המשכרים בדבר ראייה נוספת כי הנאשם היה תחת השפעת משקאות משכרים כדלקמן: **"נסיבות התאונה עצמה, כמפורט בפרק הראשון של הכרעת הדין. הנאשם נהג משל עיניו מכוסות"**. קרי, גם נסיבות התאונה מלמדות כי הסיבה לתאונה הינה, בין השאר, היות הנאשם תחת השפעת משקאות משכרים.

האב, יצחק דורון חורי ניצב על דוכן העדים ודיבר בדמעה אודות בנו והשבר אשר פקד את המשפחה.

ברק היה מוכשר עד מאוד ובאופן נדיר לבני גילו בשל תחומי עניין רבים, ממציא מחונן ויצירתי של מכשירים ופתרונות לטובת האדם, הסביבה והחברה. ברק היה חדשן טכנולוגי ואמן ושלח ידו בתחומים שונים ובכלל זה עבודות עץ, ציור, נגינה, למד פיתוח קול והיה זמר בלהקה וספורטאי.

בהיותו בן 11 לאחר חקירות ובדיקות, בנה ברק רובוט אותו ייעד לאיתור וכיבוי שריפות וחילוץ נפגעים באופן אוטונומי מאזורים מוכי שריפות. הרובוט אשר כלל רכיבי אלקטרוניקה הופעל באמצעות תוכנת מחשב. בניית רובוט מעין זה מצריכה ידע ברמת תואר ראשון בהנדסת אלקטרוניקה על פי מומחים שראו את הרובוט.

חרף גילו הצעיר של המנוח, קבע נציב כבאות והצלה ראשי כי הרובוט נמצא מתאים לשמש את לוחמי האש בהתמודדות עם שריפות. צוות מטעם כבאות והצלה ובראשם נציב הכבאות מר דדי שמחי הגיעו ל"שבעה" על מנת לנחם את המשפחה האבלה.

דמותו ויכולותיו המרשימות של ברק, היוו מקור השראה ומודל לחוקרים מחוננים, מובילים ופורצי דרך לעתיד.

מותו של ברק מסב להוריו ולאחיו כאב עמוק אותו הם חווים ביום יום וחסרונו מורגש בכל רגע. לכתו של ברק בטרם עת הינו אבדה לחברה, לקהילה המדעית, ולעולם האמנות והמוסיקה בשל הפוטנציאל אשר נגדע בטרם עת.

ההורים הכואבים, באצילות נפשם, נמנעו מלהופיע לדיוני ההוכחות: מר חורי הסביר זאת בדברים הבאים: **"אנחנו לא נכחנו באולם בית המשפט במהלך הדיונים. חשבנו שמן הראוי לאפשר למערכת ובפרט לבית המשפט לנהל את ההליך הזה בצורה מקצועית ולפסוק את הדין ללא הרעש התקשורתי".**

מר חורי חתם את דבריו באמירה כי הגם שכעסם וכאבם על הנאשם שקיפד את חיי בנם הינם רבים, אין הם חפצים בנקמה. עתירתם הינה למנוע ממשפחות נוספות את הטרגדיה שחוותה משפחתו, בכך שתצא מבית המשפט אמירה ברורה בהתאם לנסיבות החמורות של המקרה הזה. **"רק בענישה הולמת יוכל לצאת מכאן מסר חברתי וגם ציבורי חד ונוקב".**

חייה של נטע שפיר אשר ניצבה לצד ברק ניצלו אך בנס ועל שבריר השנייה, לפי שהייתה עם פניה לכיוון נסיעת הנאשם וכך הבחינה במכונית השועטת לעברם במהירות. בחלקיק השנייה עלה בידה לזנק אל השוליים בעוד גורלו של ברק נחרץ.

ב. הערך החברתי שנפגע

אופן נהיגת הנאשם ותוצאתה הנוראה פגעו בערך קדושת החיים ובחובה להגן על שלמות גופם ונפשם של המשתמשים בדרך ובכללם רוכבי האופניים. **המעט שבאמירה זו מכיל את המרובה ואין בו כדי לבטא את עוצמת הפגיעה בקדושת החיים שהינה הערך הנעלה מכל בחברה מתוקנת ונאורה.**

ג. מדיניות הענישה הנוהגת

ביום 10.7.19 נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין (תשע"ט-2019) שעניינו הרפורמה בעבירות המתה. בגדר תיקון זה נכללה העבירה של המתה בקלות דעת שהעונש המירבי אשר נקבע בצידה הינו עד 12 שנות מאסר.

ראוי להביא במקום זה את דברי כב' השופט עמית בע"פ 6404/20,6460/20 **טארק עבאסי ואח' נ' מדינת ישראל ואח' (5.4.21)**

"...אכן, במסגרת תיקון 137, המחוקק ביקש להביא להלימה טובה יותר בין חומרת עבירת ההמתה לבין התיג המוסרי והעונש בצדה, נוכח הפער בין מידת האשמה של הממית באדישות

וזו של הממית בקלות דעת. אולם, בדברי ההסבר לתיקון 137 נכתב, בין היתר, שהעונש שנקבע בצד עבירת ההמתה בקלות דעת, 12 שנות מאסר, "עולה בקנה אחד עם העונשים שבתי המשפט נוהגים לגזור בעבירות הריגה בנסיבות של תאונות דרכים, מקרים שבהם מטבע הדברים היסוד הנפשי הוא, ככלל, קלות דעת...".

(פסקה 11 לפסק הדין).

עוד נאמר בע"פ 2352/19 דנילוב נ' מדינת ישראל מפי כב' השופט שטיין (15.10.19):

"כבר נזדמן לי להעיר בע"פ 4344/18 גאבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 (16.8.2019) כי עונשי המקסימום הקבועים בצד עבירות אינם רק מגדירים את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטאים את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירות. כפי שציינתי שם, בקבעו את עונשי מקסימום אלו המחוקק לא דיבר לריק - שומה עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו". (ההדגשה לא במקור - צ.ק)

עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את הרלוונטיים לעניינינו:

בע"פ 764/21, 986/21 מדינת ישראל נ' אבו לבן (21.4.21) נדון ערעור על חומרת גזר דינו של מערער שהורשע, על פי הודאתו, בעבירות של המתה בקלות דעת, סחר בסם מסוכן והחזקת סם מסוכן. על פי עובדות האישום, ביום הכיפורים, סמוך לשעה 15:16, נהג המערער ברכב בדרך נמיר בתל אביב, אשר המהירות המותרת לנסיעה בה הינה 60 קמ"ש. באותה העת רכב הקטין איתי מרגי ז"ל על אופניו בכביש, תוך שהוא חוצה את נתיב נסיעתו של המערער. המערער הגיע לצומת במהירות של 94.1 קמ"ש ופגע עם רכבו באופניים עליהם רכב המנוח. כתוצאה מהפגיעה, הוטח המנוח במדרכה סמוכה. המערער יצא מהרכב והסתיר את הסמים המסוכנים שהחזיק בשיחים בצד הכביש. המנוח פונה לבית החולים, שם נקבע מותו. **בית משפט קמא העמיד את מתחם הענישה ביחס לעבירת ההמתה בקלות דעת על 6-10 שנות מאסר** וגזר את עונשו של המערער ל-9 שנות מאסר, מאסרים מותנים, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים ופיצוי בסך של 250,000 ₪ למשפחת המנוח. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש, פרט לגובה רכיב הפיצויים אותו העמיד על סך של 120,000 ₪.

בע"פ 6193/20 בר זכאי נ' מדינת ישראל (25.3.21) : המערער נהג בפראות ובמהירות מופרזת בדרכו לבילוי במועדון בתל אביב, כשהוא שיכור, תוך כדי שימוש בטלפון נייד, הגיח מסיבוב, עלה על מדרכה, עקר שניים מעמודי הבטיחות ופגע בשני נערים אשר המתינו על המדרכה לאור ירוק שיאפשר להם לחצות את הכביש. כתוצאה מהפגיעה הקשה, הוטח אחד מהנערים למרחק של 26 מטרים ומצא את מותו, ואילו חברו נפצע והובהל לבית החולים. המערער הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות אלה: המתה בקלות דעת, גרימת חבלה חמורה, נהיגה בשכרות ובניגוד למהירות הסבירה, הדחה בחקירה, שיבוש הליכי משפט וניסיון להשמדת ראיה. בית

המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 לבין 13 שנות מאסר בפועל (בהתייחס גם לעבירות הנלוות). על המערער הוטלו 12 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 20 שנים שתימנה מיום השחרור ממאסר, קנס ופיצוי. הערעור נדחה.

בע"פ 4107/16 **כהן נ' מדינת ישראל** (22.2.17) נדחה ערעורו של המערער על חומרת העונש. המערער הורשע בשתי עבירות של הריגה, נהיגה בשכרות ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונת דרכים ונדון ל- 8.5 שנות מאסר, מאסרים מותנים ופיצויים למשפחות הקורבנות. מתחם הענישה הועמד בין 7-11 שנות מאסר. על פי העובדות שביסוד ההרשעה, נהג המערער, כשהוא נתון תחת השפעת סם מסוכן, במשאית כפולה ועמוסת מטען, התנגש ברכב שנסע לפניו וגרם למותן של שתיים מנוסעות הרכב.

ע"פ 456/16 **צ'ורני נ' מדינת ישראל** (4.3.18): על המערער אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של הריגה וחבלה חמורה הושת עונש של 7 שנות מאסר בפועל, על יסוד מתחם שבין 5 לבין 12 שנות מאסר, מאסר על תנאי, פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 15 שנים מיום השחרור ממאסר וכן פיצוי. על פי העובדות, נהג המערער בהיותו שיכור ותחת השפעת חומרים משכרים, במהירות ובפראות, איבד שליטה על הרכב ופגע ברכב בו נסעו שניים. השניים נלכדו ברכב, אחד מת מפצעיו בחלוף מספר ימים והשני נפצע, הערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שבית המשפט העליון ציין: "**נראה כי במידת מה נגזר דינו של המערער לקולא**".

בע"פ 1894/14 **צ'אקול נ' מדינת ישראל** (13.1.15) על מערער אשר הורשע, **על יסוד הודאתו**, בעבירות של הריגה, חבלה חמורה ונהיגה בשכרות, הושת עונש של 9 שנות מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים - חל על עבירת תקיפה- חציו במצטבר), על בסיס מתחם שבין 4 לבין 10.5 שנות מאסר, מאסרים מותנים, פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 15 שנים מיום השחרור ממאסר, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח. על פי העובדות, המערער שהוא **נהג חדש** נהג ברכב מסחרי, לאחר בילוי עם חבריו לאורך הלילה, ובשעות הבוקר הסיע את אחיו וחבריו לנתניה כשהוא שיכור, נהג במהירות ופגע בעוצמה במעקה בטיחות. הרכב התהפך, אחד מנוסעיו מת והאחרים נחבלו. בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שעמד על תופעת הקטל בכבישים, על חומרת המקרה ותוצאתו הטראגית וקבע כי מתחם העונש אינו חורג מהראוי ואין להתערב בו.

ע"פ 7066/13 **אלמליח נ' מדינת ישראל** (22.12.15): על המערער אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של הריגה, חבלה חמורה, נהיגה בשכרות (מכוח סירוב לבדיקת שכרות) ובקלות ראש, הושת עונש של 6 שנות מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה למשך 20 שנים ופיצוי למשפחת המנוח. על פי העובדות, נהג המערער ברכב בשכרות, סטה מהנתיב " בכביש חשוך ומפותל" וכתוצאה מהתאונה נהרג אחד מנוסעי הרכב והאחרים נחבלו חבלות חמורות. הערעור על חומרת העונש נדחה. יצוין כי למערער שהינו צעיר לימים, נגרם שבר בראשו, מוכר ע"י המל"ל וכי הוא נעדר עבר פלילי או תעבורתי. משכך, עתרה התביעה להשית עליו 6 שנים מאסר בפועל.

בע"פ 9559/09, 9670/09 **מדינת ישראל נ' שיבלי** (30.11.10) נדחה ערעור על חומרת העונש שהושת על המערער בגין הרשעתו בעבירות של הריגה, סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, הפקרה לאחר פגיעה ובעבירות נוספות. המערער נהג בערב יום הכיפורים בטרקטורון ופגע בילדה אשר רכבה על אופניה בכביש הסמוך לבית

כנסת ביישוב. כתוצאה מהפגיעה, נגרמו למנוחה פצעים אנושים מהם נפטרה. המערער ניסה להימלט באופן רגלי ונלכד. בית משפט קמא השית על המערער 9 שנות מאסר, מאסר על תנאי, פסילה מנהיגה במשך 12 שנים, 3 שנות פסילה על תנאי, קנס בסך של 150,000 ₪ ופיצוי למשפחת המנוחה בסך של 50,000 ₪. בית המשפט העליון בדעת רוב דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש ואת ערעורה של המדינה על קולת העונש והותיר את העונש שהשית בית משפט קמא על כנו. יוער כי דעת המיעוט סברה שיש להעמיד את עונשו של המערער על 15 שנות מאסר.

בת"פ (מרכז) 18011-01-20 **מדינת ישראל נ' פדידה** (30.6.21) הורשע נאשם, **על פי הודאתו**, בעבירות של המתה בקלות דעת, שיבוש מהלכי משפט, נהיגה בשכרות בקלות ראש ובמהירות שיש בה סכנה לציבור, שינוי מבנה הרכב והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, ונדון ל- 9.5 שנות מאסר, פסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים מיום שחרורו ממאסר, פיצוי לכל אחת ממשפחות המנוחים בסך של 100,000 ₪. מתחם העונש הועמד בין 9-14 שנות מאסר. על פי העובדות שביסוד ההרשעה, ביום התאונה נהג הנאשם ברכב לאחר שצרך סם מסוכן מסוג קנבוס והיה נתון תחת השפעת הסם. הנאשם עקף במהירות כלי רכב שנסעו לפניו ובהיותו בעקומה במהירות של 158.6 קמ"ש לפחות הבחין ברכב שהגיע מולו, סטה ימינה בחדות בחזרה לנציב בכיוון נסיעתו, איבד את השליטה על הרכב, סטה לנתיב הנגדי, ופגע בשני רוכבי אופניים, אשר נהרגו במקום. בסמוך לאחר התאונה, השליך הנאשם מרכבו את שקית הסם.

בת"פ (י-ם) 5187-10-19 **מדינת ישראל נ' אל קאדר** (17.11.22) הורשע נאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של המתה בקלות דעת, נהיגה בקלות ראש או ברשלנות, סטייה מנתיב נסיעה, נהיגת נהג צעיר ללא מלווה וגרימת נזק לאדם ולרכוש ונדון ל- 8 שנות מאסר, מאסרים מותנים, פסילת רישיון נהיגה למשך 20 שנים מיום השחרור ממאסר, ופיצוי למשפחת המנוח בסך של 200,000 ₪. מתחם הענישה נקבע בין 6-10 שנות מאסר, 15-20 שנות פסילת רישיון נהיגה. על פי העובדות שביסוד ההרשעה, נהג הנאשם ברכב ללא מלווה בהיותו נהג חדש, במהירות ובאופן פרוע. בשלב מסוים האיץ הנאשם את מהירות הרכב למהירות העולה על המהירות המותרת, סטה עם הרכב מנתיב נסיעתו, איבד שליטה על הרכב, עלה על מפרדה, פגע בעמוד חשמל. כתוצאה מכך, נגרם לנסוע ברכב שברים בגולגולת ובחזה אשר הביאו למותו.

גזרי הדין הקרובים ביותר בנסיבותיהם למקרה אשר בפניי הינם בעניינם של צ'ורני, אלמליח, צ'אקול ואבו לבן.

יצוין, כי פסקי הדין אשר הוצגו ע"י ההגנה אינם רלוונטיים לפי שבחלקם הארי הנסיבות שונות כדלקמן: אין עבירה נוספת לבד מעבירת ההריגה/המתה בקלות דעת, טווח ענישה מוסכם לדקירה בירך שהולכה למוות מאובדן דם, פסקי דין מלפני שניים ושלושה עשורים כאשר מדיניות הענישה עשתה כברת דרך משמעותית מאז, ובמקרה אחד בית המשפט העליון זיכה מעבירת ההריגה והמירה בהרשעה בגרם מוות ברשלנות.

בבואי לקבוע מתחם הענישה, אני נותן דעתי לאלה:

א.קיימת **החמרה הדרגתית** בענישה בעבירות הללו של המתה בקלות דעת (פסקה 37 בעניין **בר זכאי**)

וביתר שאת, כאשר הנהיגה הייתה תחת השפעת משקאות משכרים או שכרות.

ב. כנאמר בעניין **דנילוב**, העונש המירבי הקבוע בצידה של העבירה, 12 שנות מאסר, מבטא את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירה וכי עונש המקסימום אינו בבחינת מילה ריקה ויש להתאים את הענישה הנוהגת לעמדת המחוקק.

ג. קביעת מתחם רחב מדי, בגדרו כל תוצאה עונשית תיכלל בתוכו, אינו מתחם ראוי, שכן הוא ירוקן מתוכן את תכלית החוק. עם זאת, אין לקבוע מתחם צר מדי **"לבל ניאלץ" "להמציא את הגלגל" בכל פעם מחדש. כשלעצמי, דומני כי רוחב המתחם שייקבע תלוי במורכבות העבירה הנדונה, כלומר במידת השונויות שבנסיבות ביצועה**. ר' פסקה 8 לדברי כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 חסן ואגבאריה נ' מדינת ישראל (5.6.13).

ד. הוראות החוק מנחות את בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, ותוך שקלול מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ומדיניות הענישה הנוהגת. בגדר "הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" יש לשקול גם את נושא הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה.

בפרק הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נדרשתי בהרחבה לנסיבות התאונה ותוצאתן הקטלנית. אין חולק כי מידת הפגיעה בערך של קדושת החיים היא בעוצמה המירבית, וזאת בהינתן הנסיבות ותוצאתן הנוראה.

כפועל יוצא יש לקבוע כי עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה ועל כן היא משליכה על קביעת מתחם העונש ההולם.

ה. בחינת מדיניות הענישה אשר נהגה עד לתיקון 137 בעבירות הריגה בנסיבות של תאונות דרכים, תיעשה בזהירות רבה תוך שימת לב לנסיבות הקונקרטיות ובהתאמה למדיניות הענישה לאחר תיקון 137, שעניינו, בין השאר, המתה בקלות דעת.

אחר כל הדברים האלה אני קובע מתחם ענישה כדלקמן :

7-11 שנות מאסר בפועל .

15-20 שנים של פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה.

5. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

א. לא ראיתי לקבל תסקיר שירות מבחן לשם סקירת נסיבותיו האישיות של הנאשם. ב"כ הנאשם עשה כן ולא היה מקום להטריד את שירות המבחן בכגון דא וכפועל יוצא לדחות הטיעונים לעונש לתקופה ארוכה מאד. ברי, כי המלצת שירות המבחן לתוואי עונשי אינה רלוונטית לנסיבות המקרה הן בהינתן מדיניות הענישה הנוהגת והן נוכח ההרשעות הקודמות.

בעניינו של **אבו לבן**, אכן התבקש תסקיר שירות מבחן אולם התסקיר **התחייב** עקב גילו בעת ביצוע העבירה, כבן 21 שנים.

הנאשם נולד ב- 1976, בן 47, גרוש ללא ילדים. הוא שירת בצבא שירות מלא ויש לו סיווג בטחוני גבוה. כמו כן מסייע לביטחון המדינה. יש לציין כי לא צורף תיעוד כלשהו בנקודה זו, הגם שתרומתו לביטחון המדינה אינה צריכה לקבל משקל משמעותי כפי שיפורט להלן.

בדבריו לעונש עמד הנאשם על התוצאה הטראגית, על השינוי שהתחולל בו מאז התאונה כאשר אינו מצליח להירדם בלילות ועל תרומתו המשמעותית בממון ובזמן לחברה ובעיקר לבני העדה האתיופית. הנאשם הביע חשש כבד מאובדן חירותו.

הוריו של הנאשם העידו אף הם לעניין העונש. הם ציינו את תרומתו לחברה, אהבתו לילדים ועל פגיעה במצב בריאותם עקב האירוע וההליך המשפטי.

אמו של הנאשם הביעה חשש כבד מכליאתו. לדבריה, אין הוא יכול לשהות במקום סגור.

אחותו של הנאשם צרפה אף היא מכתב ובו היא מתארת את אהבתו לילדיה, את השינוי שהתחולל בו מאז האירוע והביעה תנחומיה למשפחת חורי. את מכתבה חתמה בבקשה לחמול על אחיה.

בנדון זה, על השפעת האירוע על הנאשם ועל תרומתו לחברה, העידה הגב' בריטשטיין וכן הוגשו מכתבי הערכה אודות יושרתו ותרומתו לחברה ולפרטים בהתנדבות מלאה..

ב. אין לנאשם עבר פלילי. לעובדה זו יש ליתן משקל מועט, אם בכלל, לפי שהמאפיין נאשמים בסוג זה של עבירות, הינו היעדר עבר פלילי.

כמו כן אני נותן דעתי לכך שזה לנאשם מאסרו הראשון.

ג. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מאז שנת 1993.

עיון בגיליון ההרשעות הקודמות מעלה תמונה קשה, **חמורה ומטרידה** כפי שיבואר להלן. לנאשם 42 הרשעות קודמות.

די להתבונן לצורך זה בהרשעות מהעשור האחרון מאז שנת 2013.

(1) **תתע"א 4212-01-13, בימ"ש לתעבורה בפ"ת:**

ביום 5.3.14 הודה הנאשם והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום מתוקן שעניין עבירה של נהיגה ביום 1.1.13 **תחת השפעת סמים משכרים או משקאות משכרים**, זאת בניגוד לסעיף 26(2) לתקנות התעבורה. באותו מעמד הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר לפיו יושת על הנאשם, בין השאר, עונש של פסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 14 ח' בניכוי פסילה מנהלית בת 30 ימים אשר הוטלה על הנאשם ע"י קצין משטרה בתכופ לביצוע העבירה.

ביום 10.6.14 הופיעו הצדדים לשיבה שנועדה לטיעונים לעונש. הסניגור ביקש לדחות הטיעונים לפי שהנאשם לא הפקיד הרישיון כפי שהוסכם, קרי, ביום 5.5.14, ועל כן התבקש בית המשפט לדחות הדין פעם נוספת על מנת לאפשר לנאשם להפקיד הרישיון **עוד בטרם מתן גזר הדין** וכי הנאשם זכאי "להנות מהפיצול" של הפסילה, זו שלפני מתן גזר הדין וזו שלאחריה. אין בפרוטוקול הדין אזכור לעמדת התביעה. כך או כך החליט השופט, כהאי ליסנא: "רישיון הנהיגה יופקד היום, ומהיום הנאשם יהיה פסול עד לגמר הדין". הטיעונים לעונש ומתן גזר הדין, נדחו ליום 14.7.14.

ביום 14.7.14 הציג התובע את ההסדר בקיצור נמרץ: "חוזר על פרטי ההסדר. **נותנו** 11 ח' ו-25 ימים. הנאשם נוהג משנת 93, לחובתו 40 הרשעות קודמות, אין לו עבר פלילי". הסניגור ביקש לכבד את ההסדר.

באותו מעמד נגזר דינו של הנאשם והוא נדון, בין השאר, במסגרת הסדר הטיעון, ל-11 חודשים ו-**25 ימים** פסילת רישיון נהיגה בפועל. בגזר הדין נקבע כי "**הפסילה תימנה מהיום**", קרי, מיום 14.7.14.

תקופת הפסילה עובר לגזר הדין, לאמור, מיום 10.6.14, **הגם שהייתה רצופה**, לא מצאה ביטוי בגזר הדין, זאת על פי ההסדר בין הצדדים. כן הושתה על הנאשם פסילה על תנאי בת 6 ח'.

התוצאה היא כי בניגוד לאמור בגזר הדין ובגיליון ההרשעות הקודמות, ריצה הנאשם 14 ח' פסילת רישיון נהיגה בניכוי 30 ימים פסילה מנהלית, כך שבפועל הוא ריצה תקופת פסילה **רצופה** של 13 ח' זאת בניגוד לאמור בגזר הדין.

הפסילה על פי גזר הדין, **הסתיימה בחודש יוני 2015**.

(2) פחות מחודשיים חלפו מתום תקופת הפסילה והנאשם מצא עצמו שוב והפעם באירוע חמור יותר. ביום 6.8.15 סמוך לשעה 05:46, **נהג הנאשם מכוניתו כשהוא שיכור**. הנאשם איבד השליטה על רכבו, סטה מן הדרך, עלה על מדרכה והתנגש בגדר בניין. השוטרים שהגיעו למקום הריחו ריח אלכוהול חזק שנדף מפיו, הוא התנהג באופן פרוץ, דחף את השוטרים, התנדנד בעמידה וכשל במבחני מאפיינים. הנאשם אף סירב להיבדק בבדיקת נשיפה. (ראו נ"ב 2549-08-15 בית משפט השלום לתעבורה בת"א).

עיון בתיק במערכת נט המשפט מעלה התמונה הבאה מטרידה אף היא:

בו ביום, 6.8.15, ובחלוף מספר שעות, הוגש נגד הנאשם כתב אישום והנאשם הודה **מיד** והורשע במסגרת הסדר טיעון, בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה ונהיגה בהיותו שיכור

בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה.

ביום 30.12.15 נגזר דינו של הנאשם על פי הסדר טיעון כדלקמן: של"צ בהיקף של 350 שעות, תקופת הפסילה בגין העבירות עצמן תעמוד על 18 ח' והפעלת פסילה על תנאי בת 6 ח' מההליך הקודם אשר תרוצה במצטבר ובסה"כ 24 ח' פסילת רישיון בפועל.

במעמד הטיעונים לעונש אמר הנאשם כי נפגש עם מנחה "אור ירוק" (העמותה למאבק בתאונות הדרכים בישראל - צ.ק.) והשל"צ הוא רק ההתחלה בתרומה לעמותה. הנאשם ציין כי זו שליחותו מבחינת החברה!

ב"כ הנאשם טען לחלוף הזמן מאז גזר הדין האחרון בשנת 2015.

לכאורה מצטיירת תמונה כי יש למנות התקופה עד לתאונה הנוכחית, מאז מתן גזר הדין ביום 30.12.15 ותום ריצוי תקופת הפסילה ביום 6.8.17, **אך לא אלה הם פני הדברים.**

עיון בתיק באמצעות מערכת נט המשפט מעלה כי ביום 12.8.20 הגיש שירות המבחן בקשה לקיצור שעות השל"צ ל 305 שעות, מטעמים המנויים בתסקיר, תוך ציון כי הנאשם סיים לרצות 305 שעות עד ליום 18.7.20. הנה כי כן, **ריצוי העונש (השל"צ) הסתיים 14 ח' בלבד לפני מותו של ברק.**

ביצוע השל"צ ותרומת הנאשם לעמותת "אור ירוק", ככל שהייתה כזו, לא היה בהם כדי לגרום לו לחזור בו מדרכו הרעה כפי שהעיד חברו אברהם פדידה והוא המשיך לצרוך אלכוהול שעה שהיה עליו להתנזר ממשקה זה נוכח כישלונותיו הקודמים. פדידה אף נתן לו מאמרים אודות הנזק שבצריכת אלכוהול.

ההסלמה בנהיגת הנאשם באה לביטוי באירוע הנוכחי עת ח"י ברק קופדו ע"י הנאשם **חודשים ספורים לאחר ססיים לרצות את השל"צ.**

ביצוע השל"צ לא הותיר למרבה הצער, את חותמו ורישומו על הנאשם וברק חורי ז"ל הוא ששילם בחייו על כך.

התמונה המצטיירת חריגה בחומרתה. ההרשעה הנוכחית הינה **שלישית במספר** בעבירות הקשורות בצריכת אלכוהול עובר לנהיגה בשנים האחרונות, כאשר מיולי 2014 ועד למועד התאונה הנוכחית בספטמבר 2021 - כשבע שנים - ריצה הנאשם שני עונשי פסילה הקשורים בעבירות הללו לתקופה מצטברת של למעלה משלוש שנים!.

(3) יש עוד לציון קיומן של הרשעות אחרות בגין עבירות של שימוש בטלפון כאשר הרכב בתנועה, פקיעת רישיון רכב ורישיון נהיגה מעל 6 חודשים, עבירות מהירות. **יצוין כי גם בגין העבירות הללו, נפסל רישיון הנהיגה**

של הנאשם לתקופות שונות.

6. בבואי לקבוע מיקומו של הנאשם במתחם הענישה אני נותן דעתי לאמורב"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.11.09) בו עמד בית המשפט העליון (כב' השופט הנדל) על שלושה שיקולים אשר על בית המשפט להנחות את עצמו בבואו לגזור את דינו של נאשם שבנהיגתו הרשלנית גרם למותו של אדם:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות" (ההדגשה לא במקור-צ.ק).

כך הם פני הדברים בעבירת רשלנות וביתר שאת בעבירה של המתה בקלות דעת כאשר כרוכה ונלווית אליה עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

לא נעלמה מעיני תרומת הנאשם לחברה ולפרטים ללא תמורה ופעמים אף במימון שלו. אולם, הנסיבות והעבר התעבורתי המשמעותי מכהים במידה רבה חשיבות שיקול זה, הגם שיינתן לו משקל מה. בהשוואה לעניין אבו לבן (9 שנות מאסר) יש לומר כי אבו לבן נטל אחריות והודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הגם שללא הסכמה עונשית. עובדה זו הביאה להקלה מסוימת בעונשו. לדאבון הלב, הנאשם משיל מעצמו האחריות למותו של ברק, וזו זכותו, והוא מנסה שוב ושוב לגולל האחריות על ההורים של ברק, משל לא נצפו בכביש גם רוכבים בגירים. **אחר כל אלה יש לקבוע את עונשו של הנאשם בחלק העליון של המתחם.**

7. יש להשית על הנאשם תשלום פיצוי להוריו של ברק, זאת מכח סעיף 77 לחוק.

על תכלית הפיצוי עמד כב' השופט קרא בעניין אבו לבן והוא אינו מיועד להחליף את פיצוי הנזיקין.

8. לאחר ששקלתי כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

א. 10 שנות מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצר מיום 15.9.21 ועד יום 24.9.21.

ב. שנה מאסר על תנאי, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור תוך 3 שנים מתום

ריצוי מאסרו העבירות בהן הורשע, או נהיגה בהיותו שיכור. .

ג. אני פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 20 שנים אשר **תימנה מיום שחרורו ממאסרו**. מתקופה זו תנוכה תקופת הפסילה מיום שחרורו ממעצרו ועד לתחילת ריצוי מאסרו.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לשנה על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של נהיגה בהיותו שיכור, או תחת השפעת משקאות משכרים במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו.

ה. פיצוי בסך 150,000 ₪ אשר ישולם להוריו של ברק חורי ז"ל, על פי פרטים שיימסרו ע"י הפרקליטות. הפיצוי ישולם ב 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.7.23.

ו. הנאשם ישלם קנס בסך 20,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר 1.7.23.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' אייר תשפ"ג, 24 אפריל 2023, במעמד הצדדים.